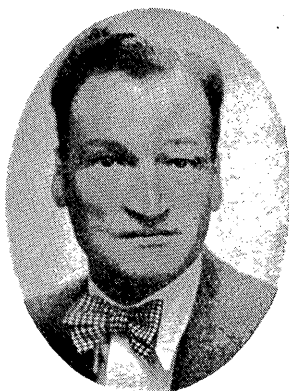

Den 11. februar 1950 afgik undervisningsminister *Hartvig Frisch* ved døden. I folketingets møde den 14. februar udtalte formanden (*Bomholt*):

Vor rigsdag og vort parlamentariske liv har lidt et smerteligt tab: undervisningsminister Hartvig Frisch er afgået ved døden.

Hartvig Frisch var en kulturpersonlighed, hvis ånd og evner var større end den ydre skæbne, et åbent og levende sind, som kun et demokrati kan give betingelser for udfoldelse, en fribåren mand med ofte dristige meninger, men altid i samarbejde med mennesker for om muligt at nå et resultat, der nærmede sig idealet. Som ung mand blev han grebet af beundring for det frie Hellas, han fordybede sig i den klassiske oldtids kulturhistorie, først som lærer ved gymnasieskolen, senere — efter at han under besættelsen i løbet af forbavsende kort tid havde skrevet en doktorafhandling om den atheniensiske statsforfatning — som professor ved Københavns universitet.

Der var meget i hans politik, som inderligt forbandt sig med hans videnskabelige gerning. Han var politiker af idé og indsigt. Hans mål var klarhed i alle forhold, forenet med menneskelighed. Han følte sig inspireret af tanken om social retfærdighed, og hans virke-trang førte ham ind på et folkepædagogisk og politisk arbejde af betydelige dimensioner. Som pædagog, skribent og taler